

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **SITARREDY PROJECT s.r.o.** (dříve DREAM BODY s.r.o.)
IČO: 020 11 042
se sídlem Pod Habrovou 445/3, Praha 5
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Elšíkem
se sídlem Purkrabská 155/6, Olomouc

proti

žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**
se sídlem Květná 15, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2017 č.j. SZPI/AX116-25/2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný na základě odvolání žalobkyně změnil výrok I. rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze ze dne 11. 11. 2016 č.j. SZPI/AX116-20/2016, který v části výroku o vině týkající se nesplnění součinnosti dle § 10 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“) spočívající v zaslání informace „o oprávněném zástupci společnosti či jím zmocněné

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

osoby, v termínu do 13. 5. 2016“ a informace „jakou souvislost/spojitost má společnost DREAM BODY s.r.o. se společností BEAUTY LINE s.r.o.“ zrušil a řízení o tomto jednání zastavil. Ve zbývajících části pak výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že žalobkyně 1) dne 16. 5. 2016 neposkytla uloženou součinnost, která měla spočívat v dostavení se oprávněného zástupce či jím zplnomocněné osoby na inspektorát správního orgánu I. stupně k podání informací týkajících se tištěných reklam na doplňky stravy a k vysvětlení obchodních praktik týkajících se žalobkyně. Vzhledem k tomu, že ke dni kontroly (16.5.2016) nebyla žalobkyní požadovaná součinnost splněna, porušila žalobkyně § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Žalobkyně dále neposkytla uloženou součinnost ve smyslu § 8 písm. c) a f) kontrolního řádu, když ve stanoveném termínu (do 8.8.2016) nezaslala správnímu orgánu I. stupně požadovanou informaci o tom, jakým způsobem probíhá komunikace se zákazníky v případě, že žádají o vrácení peněz po lhůtě stanovené v inzerci, která činí 6 měsíců od zakoupení produktu, a dále zda má žalobkyně katalog DIREKT MARKET, který je zasílán do poštovních schránek spotřebitelům (v pozitivním případě byla žalobkyně vyzvána k zaslání kopie tohoto katalogu). Vzhledem k tomu, že ke dni kontroly, tj. k 15. 8. 2016, nebyla žalobkyní požadovaná součinnost splněna, došlo z její strany k porušení § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Nesplněním součinnosti ze dne 16. 5. 2016 a dne 15. 8. 2016 tak došlo k naplnění skutkové podstaty pokračujícího správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu. 2) Při kontrole dne 15. 8. 2016 bylo zjištěno, že žalobkyně přijala v místě určení na území České republiky jako první příjemce dne 31. 3. 2016 doplňky stravy – Slim Drop 125 ml – 534 kusů, Ananas Extra Forte 60 caps – 260 kusů a Arthrelis elixir 100 ml – 150 kusů a nesplnila povinnost stanovenou v § 2 odst. 1 písm. a) až e) vyhlášky č. 172/2015 Sb., o informační povinnosti příjemce potravin v místě určení (dále jen „vyhláška č. 172/2015 Sb.“), neboť prostřednictvím informačního systému Státní zemědělské a potravinářské inspekce neoznámila nejpozději do 24 hodin před příchodem výše uvedených doplňků stravy (potravin) na místo určení údaje dle shora uvedeného ustanovení. Tím porušila § 3d odst. 3 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 110/1997 Sb.“) a naplnila skutkovou podstatu správního deliktu dle § 17 odst. 5 téhož zákona. Za to jí byla uložena za použití zásady absorpční, analogicky podle § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů podle § 17 odst. 11 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb., úhrnná pokuta ve výši 260 000 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně uložil žalobkyni prvostupňovým rozhodnutím úhrnnou pokutu ve výši 300 000 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč. Dne 22. 4. 2016 byla správním orgánem I. stupně po žalobkyni vyžadována součinnost ve smyslu § 8 písm. c) kontrolního řádu. Žalobkyně byla vyzvána, aby písemně zaslala správnímu orgánu I. stupně informaci o oprávněném zástupci společnosti či jím zplnomocněné osobě v termínu do 13. 5. 2016. Oprávněný zástupce žalobkyně či jím zplnomocněná osoba byl vyzván k dostavení se na Inspektorát SZPI, Za Opravnou 300/6, Praha 5, k podání informací týkajících se tištěných reklam na doplňky stravy a k vysvětlení obchodních praktik týkajících se žalobkyně, a to v termínu 16. 5. 2016 v 9 hod. Na základě kontroly provedené dne 16. 5. 2016 bylo zjištěno, že žalobkyně požadovanou součinnost nesplnila, čímž měla porušit § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Dne 21. 7. 2016 byla správním orgánem I. stupně po žalobkyni vyžadována součinnost ve smyslu § 8 písm. c) a f) kontrolního řádu. Po žalobkyni bylo požadováno, aby sdělila, jakým způsobem probíhá komunikace se zákazníky v případě, že

žádají o vrácení peněz po lhůtě stanovené v inzerci, která činí 6 měsíců od zakoupení produktu, dále jakou souvislost/spojitost má žalobkyně se společností BEAUTY LINE s.r.o., a zda má žalobkyně katalog DIREKT MARKET, který je zasílán do poštovních schránek spotřebitelům (v kladném případě měla správnímu orgánu zaslat kopii tohoto katalogu). Na základě kontroly provedené dne 15.8.2016 bylo zjištěno, že žalobkyně požadovanou součinnost nesplnila, čímž měla porušit § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Při kontrole dne 15. 8. 2016 bylo zjištěno, že žalobkyně přijala v místě určení na území České republiky jako první příjemce dne 31. 3. 2016 doplňky stravy – Slim Drop 125 ml – 534 kusů, Ananas Extra Forte 60 caps – 260 kusů a Arthrelax elixir 100 ml – 150 kusů a nesplnila povinnost stanovenou v § 2 odst. 1 písm. a) až e) vyhlášky č. 172/2015 Sb., neboť prostřednictvím informačního systému Státní zemědělské a potravinářské inspekce neoznámila nejpozději do 24 hodin před příchodem výše uvedených doplňků stravy na místo určení údaje dle shora uvedeného ustanovení. Tím porušila § 3d odst. 3 zákona č. 110/1997 Sb. Správní orgán I. stupně proto se žalobkyní zahájil správní řízení pro podezření ze spáchání správních deliktů dle § 17 odst. 5 zákona o potravinách a dle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu.

3. Dne 11. 11. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobkyni za spáchání správních deliktů specifikovaných ve výroku rozhodnutí uložil úhrnnou pokutu ve výši 300 000 Kč. Při rozhodování o výměře pokuty správní orgán přihlédl ke kritériím stanoveným v § 17i odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb. Vypořádal se také se změnou právní úpravy, když konstatoval, že v době mezi spácháním předmětných správních deliktů a vydáním prvostupňového rozhodnutí došlo s účinností od 7. 9. 2016 k novelizaci zákona č. 110/1997 Sb. Přijetím nové právní úpravy se však postavení žalobkyně nezlepšilo, tudíž jí spáchané správní delikty byly posouzeny dle právní úpravy platné a účinné v době jejich spáchání.
4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále konstatoval, že žalobkyně v odvolání napadla prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu z důvodu nepřiměřené výše pokuty, která podle ní neodpovídá závažnosti formálního porušení právních předpisů. Konkrétně namítla, že neobstojí výrok o neposkytnutí součinnosti, neboť pouze reagovala na skutečnost, že správní orgán I. stupně požadoval součinnost, ke které nebyla povinna. V tomto směru poukázala na výzvu k písemnému sdělení informace o oprávněném zástupci společnosti či jím zplnomocněné osobě, což s ohledem na veřejnost obchodního rejstříku označila za absurdní požadavek a za úřední šikanu. Žalovaný této odvolací námitce přisvědčil a konstatoval, že některé z dílčích bodů žádostí o poskytnutí součinnosti lze považovat za zcela nadbytečné, neboť požadované informace je možné dohledat ve veřejně přístupném obchodním rejstříku. Uvedené informace tak nebylo namístě požadovat od žalobkyně, neboť měly být pro správní orgán I. stupně snadno dohledatelné z veřejně přístupných zdrojů. Proto žalovaný přistoupil ke zrušení dotčené části výroku prvostupňového rozhodnutí a řízení v této části zastavil, což bylo také důvodem pro snížení původně uložené pokuty.
5. Ve vztahu k odvolací námitce, že požadavek na poskytnutí součinnosti týkající se informací o obchodních praktikách žalobkyně, jejího jednání se zákazníky, propojenosti žalobkyně se společností BEAUTY LINE s.r.o., a katalogu DIREKT MARKET neoprávněně zasahuje do obchodního tajemství žalobkyně, která proto nebyla povinna požadované informace poskytnout, žalovaný uvedl, že opakované kontroly byly zaměřeny na tištěné reklamy na doplňky stravy, jejichž zadavatelem byla žalobkyně. V oznámení o zahájení řízení byla žalobkyni zaslána žádost o poskytnutí součinnosti, jejíž

součástí byla i výzva, aby se její zástupce dostavil na inspektorát správního orgánu I. stupně k podání informací týkajících se tištěných reklam na doplňky stravy a vysvětlení obchodních praktik žalobkyně v termínu 16. 5. 2016 v 9 hod. Zástupce žalobkyně se však nedostavil a správní orgán I. stupně tak uvedeného dne konstatoval nesplnění součinnosti dle § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Žalovaný vyjádřil s tímto postupem souhlas a konstatoval, že lze jen stěží akceptovat, že žalobkyně uvedenou povinnost nesplnila z důvodu neoprávněného zásahu do obchodního tajemství. Jejím zástupci nic nebránilo se dostavit a v případě dotazů, které by se obchodního tajemství mohly týkat, zvážit, zda požadované informace poskytne. Žalovaný tak považoval uvedenou námitku za účelovou.

6. Na základě kontroly ze dne 21. 7. 2016 byla žalobkyni zaslána další žádost o poskytnutí součinnosti, podle níž měla v termínu do 8. 8. 2016 mimo jiné doložit *„jakým způsobem probíhá komunikace se zákazníky v případě, že žádají o vrácení peněz po stanovené lhůtě v inzerci, která činí 6 měsíců od zakoupení produktu“* a rovněž *„informaci o tom, zda má společnost DREM BODY s.r.o. katalog DIREKT MARKET, který je zasílán do poštovních schránek spotřebitelům (v pozitivním případě zašle kontrolovaná osoba kopii tohoto katalogu)“*. Potřeba těchto informací vyplynula z podání spotřebitele, který si u žalobkyně objednal doplněk stravy Slim Drop 10, avšak vzhledem k tomu, že s výrobkem nebyl spokojen, žádal o vrácení peněz. Obdržel také oznámení o výhře 300 000 Kč ve hře BEAUTY LINE a katalog DIREKT MARKET, což vedlo správní orgán I. stupně k podezření, zda se nejedná o nekalé obchodní praktiky. Vzhledem k tomu, že žalobkyně na uvedenou výzvu k poskytnutí součinnosti nijak nereagovala, správní orgán I. stupně shledal, že nesplnila povinnost poskytnout součinnost dle § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Podle žalovaného byl správní orgán I. stupně oprávněn dané informace po žalobkyni požadovat. Námitku žalobkyně, že mu tyto informace nebyly zaslány s ohledem na ochranu obchodního tajemství, označil žalovaný za účelovou. Odkázal přitom na § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) a uvedl, že způsob komunikace se spotřebiteli a existenci katalogu lze považovat za běžnou činnost obchodních společností, za určitých okolností podléhající státnímu dozoru. Za obchodní tajemství by mohla být považována faktická skutečnost, jejíž vyřazení by mohlo žalobkyni způsobit finanční ztrátu, žalobkyně však zcela jistě mohla sdělit informaci, zda daný katalog existuje či nikoliv. V této souvislosti žalovaný odkázal také na § 9 písm. b) kontrolního řádu, podle nějž jsou kontrolní orgány zavázány šetřit práva a oprávněné zájmy kontrolované osoby, tedy i obchodní tajemství.
7. K námitce žalobkyně, že správní orgán I. stupně nezjišťoval datum „příchodu“ zboží, když prvostupňové rozhodnutí odkazuje toliko na datum vystavení faktury vztahující se k předmětným doplňkům stravy, žalovaný uvedl, že z faktury č. 5020160061 lze kromě data jejího vystavení vyčíst také datum příjmu zboží (31. 3. 2016).
8. V rámci vypořádání námitky nepřiměřenosti výše pokuty žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně řádně rozvedl úvahy, které jej vedly k uložení pokuty ve výši 300 000 Kč. Správní orgán I. stupně vyhodnotil protiprávní jednání žalobkyně jako závažné, přičemž s ohledem na běžnou rozhodovací praxi byla žalobkyni uložena sankce ve shora uvedené výši, tj. ve výši 30 % horní hranice zákonné sazby. Dle žalovaného se jednalo o středně závažné protiprávní jednání, neboť došlo k souběhu více správních deliktů, přičemž jeden měl formu pokračujícího jednání. O závažnosti pak svědčil i přístup žalobkyně, která nerespektovala opakovaně zasílané žádosti o součinnost a navíc nenahlásila příjem vysokého množství potravin. Žalovaný v dané věci přistoupil ke snížení uložené pokuty z důvodu zastavení řízení ohledně dvou dílčích bodů žádosti o poskytnutí součinnosti.

Nová výše pokuty (260 000 Kč) odpovídá mírněji trestnému jednání, kdy zůstal stejný počet správních deliktů. I po snížení pokuty a upřesnění úvahy správního orgánu I. stupně ze strany žalovaného je výše pokuty náležitě odůvodněna. Výše pokuty je adekvátní také ve vztahu k její preventivní i represivní funkci, přičemž v daném případě převažuje s ohledem na výši pokuty a rozsah podnikání žalobkyně její preventivní účel. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011 č.j. 1 As 89/2011 – 69.

9. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí v celém rozsahu, in eventum zrušení napadeného rozhodnutí v části, v níž bylo potvrzeno uložení úhrnné pokuty 260 000 Kč. Zároveň navrhla upuštění od uložení pokuty. V žalobě namítla, že výrok napadeného rozhodnutí o tom, že žalobkyně svým pasivním jednáním nesplnila zákonný požadavek poskytnutí součinnosti, neobstojí, neboť žalobkyně pouze reagovala na skutečnost, že správní orgán I. stupně požádal o součinnost, k níž žalobkyně nebyla povinna. Výzva k písemnému sdělení informací o oprávněném zástupci žalobkyně nebo jím zmocněné osobě byla absurdní, neboť oprávněným zástupcem je jednatel žalobkyně, jehož adresa je uvedena v obchodním rejstříku. Co se týče zmocněné osoby, jednatele ani žalobkyni nebylo nikým uloženo, aby byla taková osoba ustanovena. Uvedený požadavek tak byl nadbytečný a jednalo se o úřední šikanu.
10. Žalobkyně dále namítla, že výzva k podání informací stran tištěné reklamy a k vysvětlení obchodních praktik neoprávněně zasahuje do jejího obchodního tajemství. Tím, že na ni nereagovala, se žalobkyně nemohla dopustit neposkytnutí součinnosti, protože k tomu nebyla vůbec povinna. V této souvislosti odkázala na § 504 občanského zákoníku a uvedla, že konkurenčně významnými skutečnostmi mohou být například podnikatelské plány a strategie, nejrůznější studie, vzorníky, marketingové studie, dokumentace apod. Výzva k vysvětlení obchodních praktik nepochybně spadá pod obchodní tajemství, které žalobkyně není povinna nikomu sdělovat.
11. Obsahem poslední námítky, která se upíná k vytýkanému nesplnění povinnosti uvedené v § 2 odst. 1 písm. a) – e) vyhlášky č. 172/2015 Sb., je tvrzení žalobkyně, že v napadeném rozhodnutí nebylo uvedeno a zřejmě ani zjišťováno konkrétní datum „příchodu“ předmětných doplňků stravy. Napadené rozhodnutí odkazuje pouze na datum vystavení faktury dne 31. 3. 2016, které o datu „příchodu“ nic nevypovídá. Z toho je zřejmé, že žalobkyni nebylo prokázáno, že porušila konkrétní povinnost stanovenou právním předpisem, na který napadené rozhodnutí odkazuje, a proto nelze dospět k závěru, že naplnila skutkovou podstatu daného správního deliktu.
12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že pro jeho činnost vyplývá řada zákonných zmocnění, kdy je mimo jiné zmocněn k doзору nad dodržováním povinností týkajících se nekalých obchodních praktik; další zmocnění pro žalovaného vyplývají ze zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, ve znění pozdějších předpisů a z Nařízení (EU) č. 1169/2011 či ze zákona č. 110/1997 Sb. V rámci kontrolní činnosti tak mohl správní orgán po žalobkyni požadovat poskytnutí informací souvisejících s její podnikatelskou činností. Snažil se provádět kontrolu v sídle žalobkyně, kde však nebyla dohledána, a proto přistoupil k oznámení o zahájení kontroly. K námitce žalobkyně o neoprávněně požadovaných informacích o jejím zástupci či zmocněné osobě žalovaný uvedl, že napadeným rozhodnutím byla zrušena část výroku prvostupňového rozhodnutí o vině, která se týká právě neposkytnutí součinnosti při zaslání informací o oprávněném zástupci či jím zmocněné osobě a o tom, jakou součinnost/spojitost má žalobkyně se společností BEAUTY LINE s.r.o. Řízení o tomto jednání bylo zastaveno a v odůvodnění

napadeného rozhodnutí žalovaný popsal, proč nebyl správní orgán I. stupně oprávněn dané informace na žalobkyni požadovat. S ohledem na zrušení dané části výroku prvostupňového rozhodnutí pak žalovaný přistoupil ke snížení pokuty na 260 000 Kč. Žalobkyni tak bylo v odvolacím řízení v tomto bodě zcela vyhověno.

13. Správní orgán nicméně byl po žalobkyni oprávněn požadovat splnění součinnosti týkající se výzvy, aby se její oprávněný zástupce či jím zplnomocněná osoba dostavili ke správnímu orgánu I. stupně k podání informací týkajících se reklamy na doplňky stravy a k vysvětlení obchodních praktik žalobkyně v termínu do 16. 5. 2016 v 9 hod.. Stejně tak bylo možno po žalobkyni požadovat informace o způsobu průběhu komunikace se zákazníky ohledně vrácení peněz po lhůtě stanovené v inzerci a informace o tom, zda má žalobkyně katalog DIREKT MARKET zasílaný do poštovních schránek spotřebitelům. Žádosti o poskytnutí této součinnosti žalobkyně nevyhověla, její zástupce se na výzvu nedostavil a ze strany žalobkyně nebyly poskytnuty ani požadované informace, ačkoliv ke zjištění skutkového stavu byla součinnost žalobkyně nezbytná. Ze strany žalobkyně tak došlo k porušení § 10 odst. 2 kontrolního řádu a k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 16 odst. 1 téhož zákona.
14. K argumentaci, v níž se žalobkyně dovolává ochrany obchodního tajemství, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a setrval na tom, že se jedná o účelovou námitku. Žalobkyně byla informována o tom, že kontrola je zaměřena na plnění podmínek stanovených zákonem č. 40/1995 Sb., a zákonem č. 634/1992 Sb. Obchodní tajemství není vyňato z kontroly ze strany státních orgánů a žalovaný má povinnost mlčenlivosti dle § 15 odst. 3 správního řádu. Odmítla-li se žalobkyně v rámci žádosti o poskytnutí součinnosti dostavit či alespoň zaslat požadované informace týkající se její běžné podnikatelské činnosti, nemůže nyní obecnou námitkou odkazující na obchodní tajemství předřazovat své právo na jeho uchování nad ochranou spotřebitele před nekalými obchodními praktikami.
15. K žalobní námitce ohledně nezjištění konkrétního data „příchodu“ doplňků stravy žalovaný podotkl, že veškeré rozhodné skutečnosti týkající se žalobkyni nesplněné povinnosti dle vyhlášky č. 172/2015 Sb., byly zjišťovány co nejúplněji, tedy v souladu se zásadou materiální pravdy. Zopakoval, že z předmětné faktury lze kromě data vystavení zjistit rovněž datum příjmu zboží žalobkyní, které je shodné s datem vystavení faktury.
16. Závěrem žalovaný konstatoval, že prvostupňové i odvolací řízení bylo vedeno v souladu se správním řádem, napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a splňuje požadavky právních předpisů. Výše uložené sankce byla řádně odůvodněna a žalobkyně nebyla zkrácena na svých právech.
17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
18. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
19. Podle § 2 kontrolního řádu kontrolní orgán při kontrole zjišťuje, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů nebo které jí byly uloženy na základě těchto předpisů.
20. Podle § 8 písm. c) kontrolního řádu kontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly dále oprávněn požadovat poskytnutí údajů, dokumentů a věcí vztahujících se k předmětu kontroly nebo k činnosti kontrolované osoby (dále jen „podklady“); v odůvodněných případech může kontrolující zajišťovat originální podklady.

21. Podle § 8 písm. f) kontrolního řádu kontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly dále oprávněn vyžadovat od kontrolované osoby a povinné osoby další součinnost potřebnou k výkonu kontroly.
22. Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu kontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.
23. Podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2.
24. Podle § 28 kontrolního řádu nestanoví-li zákon jinak, postupuje se při kontrole podle správního řádu.
25. Podle § 15 odst. 3 správního řádu oprávněné úřední osoby jsou povinny zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o kterých se dozvěděly v souvislosti s řízením a které v zájmu zajištění řádného výkonu veřejné správy nebo v zájmu jiných osob vyžadují, aby zůstaly utajeny, nestanoví-li zákon jinak. Této povinnosti jsou oprávněné úřední osoby zproštěny jen z důvodů stanovených zvláštním zákonem nebo vysloví-li souhlas osoba, již se předmětná skutečnost dotýká. Ustanovení zvláštních zákonů o zproštění povinnosti mlčenlivosti tím nejsou dotčena.
26. Podle § 504 občanského zákoníku obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.
27. Podle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 172/2015 Sb., příjemce potravin z jiného členského státu Evropské unie nebo třetí země v místě určení, jde-li o potravinu uvedenou v § 1 odst. 2 písm. a) až e) a místo určení podle § 1 odst. 3, oznámí prostřednictvím informačního systému Státní zemědělské a potravinářské inspekce nejpozději 24 hodin před příchodem potravin na místo určení
 - a) druh potravin přicházející na místo určení,
 - b) množství potravin přicházející na místo určení,
 - c) členský stát Evropské unie nebo třetí zemi, název a adresu provozovatele potravinářského podniku dodávajícího potravinu na místo určení
 - d) název, adresu a identifikační číslo místa určení a příjemce potravin v místě určení a
 - e) datum příchodu potravin na místo určení.
28. Podle § 3d odst. 3 zákona č. 110/1997 Sb., provozovatel potravinářského podniku, který v místě určení přijímá potraviny vymezené prováděcím právním předpisem z jiného členského státu Evropské unie nebo ze třetí země, je povinen informovat orgán dozoru příslušný podle § 16 odst. 1 písm. b) a c) o jejich příchodu. Při poskytování stravovacích služeb je provozovatel potravinářského podniku podle věty první povinen informovat orgán dozoru podle § 16 odst. 1 písm. c); v případě nezpracovaných těl nebo částí těl živočichů, mléka, mleziva, vajec nebo včelích produktů je povinen informovat pouze orgán dozoru podle § 16 odst. 1 písm. b). Prováděcí právní předpis na základě analýzy rizika podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 v rozsahu nezbytně nutném pro organizaci úředních kontrol stanoví druh potravin, termín, rozsah a způsob informování.

29. Podle § 17 odst. 5 zákona č. 110/1997 Sb., provozovatel potravinářského podniku, který je v místě určení příjemcem potravin z jiného členského státu Evropské unie nebo ze třetí země vymezeného prováděcím právním předpisem, se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 3d odst. 3 neinformuje příslušný orgán dozoru.
30. Podle § 17 odst. 11 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb., za správní delikt se uloží pokuta do 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. e), i), j), l) nebo m), odstavce 2 písm. a), b) nebo t), odstavce 4 písm. a) nebo b), odstavce 5, odstavce 6 písm. b), odstavce 7 písm. c), odstavce 8 písm. a) nebo c), odstavce 9 písm. a) nebo odstavce 10 písm. a).
1. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
 2. Námitka žalobkyně, že po ní správní orgán neoprávněně požadoval sdělení informací o jejím oprávněném zástupci nebo zmocněné osobě a že k poskytnutí takové součinnosti nebyla povinna a nelze ji za to sankcionovat, je neopodstatněná. Obsahově shodnou námitku totiž žalobkyně uplatnila již v odvolání a žalovaný jí v napadeném rozhodnutí vyhověl, což je zřejmé jak z odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak z jeho výroku, kterým žalovaný zrušil tu část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně o vině, která se týkala právě požadavku na poskytnutí součinnosti spočívající v zaslání informace „o oprávněném zástupci společnosti či jím zplnomocněné osoby, v termínu do 13. 5. 2016“ a informace „jakou souvislost/spojitost má společnost DREAM BODY s.r.o. se společností BEAUTY LINE s.r.o.“. Napadeným rozhodnutím pak bylo řízení v této části zastaveno, přičemž tato změna prvostupňového rozhodnutí vedla též ke snížení uložené sankce. Soud proto souhlasí se žalovaným, že uvedená žalobní námitka se vzhledem ke změně prvostupňového rozhodnutí provedené napadeným rozhodnutím stala obsoletní, neboť žalobkyně ve výsledku nebyla za uvedené jednání sankcionována (řízení bylo v této části zastaveno).
 3. Nedůvodnou shledal soud také námitku žalobkyně ohledně neoprávněného zásahu do obchodního tajemství, k němuž mělo dojít na základě výzvy k podání informací týkajících se tištěných reklam na doplňky stravy a k vysvětlení obchodních praktik. Soud předně podotýká, že informace týkající se tištěných reklam do obchodního tajemství zasáhnout nemohou, neboť tištěné reklamy na doplňky stravy jsou z povahy věci adresovány spotřebitelské veřejnosti, a jsou tedy určeny ke zveřejnění a nikoliv k utajení. Po jejich zveřejnění se stávají v příslušných obchodních kruzích běžně dostupnými, a v žádném případě tak nemohou naplnit hypotézu právní normy obsaženou v § 504 občanského zákoníku, neboť se nejedná o informace, které *nejdou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení*. Soud však především považuje za nutné zdůraznit, že kontrolovaná osoba se nemůže vyhýbat kontrole ze strany kontrolujícího (zde Státní zemědělské a potravinářské inspekce) a bránit řádnému prověření předmětu kontroly (a provedení kontroly tím fakticky znemožnit) s poukazem na to, že předmět kontroly spadá do jejího obchodního tajemství. Akceptace opačného názoru by zcela popírala smysl a účel právní úpravy týkající se provádění kontrol ze strany správních orgánů, neboť by ve výsledku znamenala, že by v podstatě jakoukoliv kontrolu bylo možno zhatit pouhým prohlášením, že skutečnosti, jež mají být předmětem kontroly, tvoří obchodní tajemství, které kontrolovaná osoba není povinna nikomu sdělovat.
 4. Kontrolující tedy byli po žalobkyni oprávněni požadovat též informace spadající pod pojem obchodní tajemství, a povinností žalobkyně bylo jim i tyto informace poskytnout, a splnit tak zákonem stanovenou povinnost součinnosti. Nad rámec uvedeného lze dodat, že kontrolující mají ze zákona povinnost zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o

kterých se dozvěděli v souvislosti s řízením a které v zájmu zajištění řádného výkonu veřejné správy nebo v zájmu jiných osob vyžadují, aby zůstaly utajeny, nestanoví-li zákon jinak (§ 15 odst. 3 správního řádu). Mezi takové skutečnosti nepochybně patří i skutečnosti tvořící obchodní tajemství kontrolované osoby.

5. Soud na okraj podotýká, že žalobkyně v žalobě vůbec nespecifikovala, z čeho dovozuje, že informace, které měla na výzvu správnímu orgánu poskytnout, jsou obchodním tajemstvím. K charakteru tištěných reklam se již soud vyjádřil shora, a pokud jde o výzvu k vysvětlení obchodních praktik, rozhodně nelze obecně tvrdit, že veškeré obchodní praktiky nutně spadají pod pojem obchodní tajemství. Existuje jistě řada obchodních praktik, které se zřetelně projevují navenek, jsou veřejně přístupné a podnikající subjekt je žádným způsobem neutajuje, takže se o obchodní tajemství nejedná (jako příklad lze uvést propagaci či prodej zboží prostřednictvím vlastních webových stránek podnikatele).
6. Soud nevěšel ani na tvrzení žalobkyně, že správní orgány v projednávané věci nedostatečně zjistily skutkový stav, pokud jde o konkrétní datum „příchodu“ potravinových doplňků. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela jednoznačně uvedeno, že se jednalo o datum 31.3.2016, které bylo na faktuře vztahující se k předmětnému zboží uvedeno nejen jako datum vystavení faktury, jak se opakovaně snaží tvrdit žalobkyně, ale také jako datum „dodání zboží/služby“. Správní orgány obou stupňů proto zcela logicky dospěly k závěru, že právě tento den byl rozhodný pro posouzení splnění povinnosti žalobkyně dle vyhlášky č. 172/2015 Sb. Závěr žalovaného, že žalobkyně nesplnila povinnosti stanovené v § 2 odst. 1 uvedené vyhlášky, čímž z její strany došlo k porušení povinnosti stanovené v § 3d odst. 3 zákona o potravinách, potažmo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 17 odst. 5 téhož zákona, je tedy zcela po právu a vychází z řádně zjištěného stavu věci.
7. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí porušil v žalobě označená ustanovení právních předpisů, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
8. O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž ale v daném případě nedošlo. Žalobkyně ostatně ani netvrdí, v čem spočívá zjevná nepřiměřenost jí uložené pokuty. S konkrétními úvahami žalovaného ohledně výměry pokuty se soud plně ztotožňuje a pokutu uloženou žalobkyni nepovažuje s přihlédnutím k okolnostem daného případu za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Proto návrhu žalobkyně na upuštění od uložení pokuty nevyhověl.
9. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobkyně ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
10. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2019

Mgr. Martin Kříž, v. r.
předseda senátu